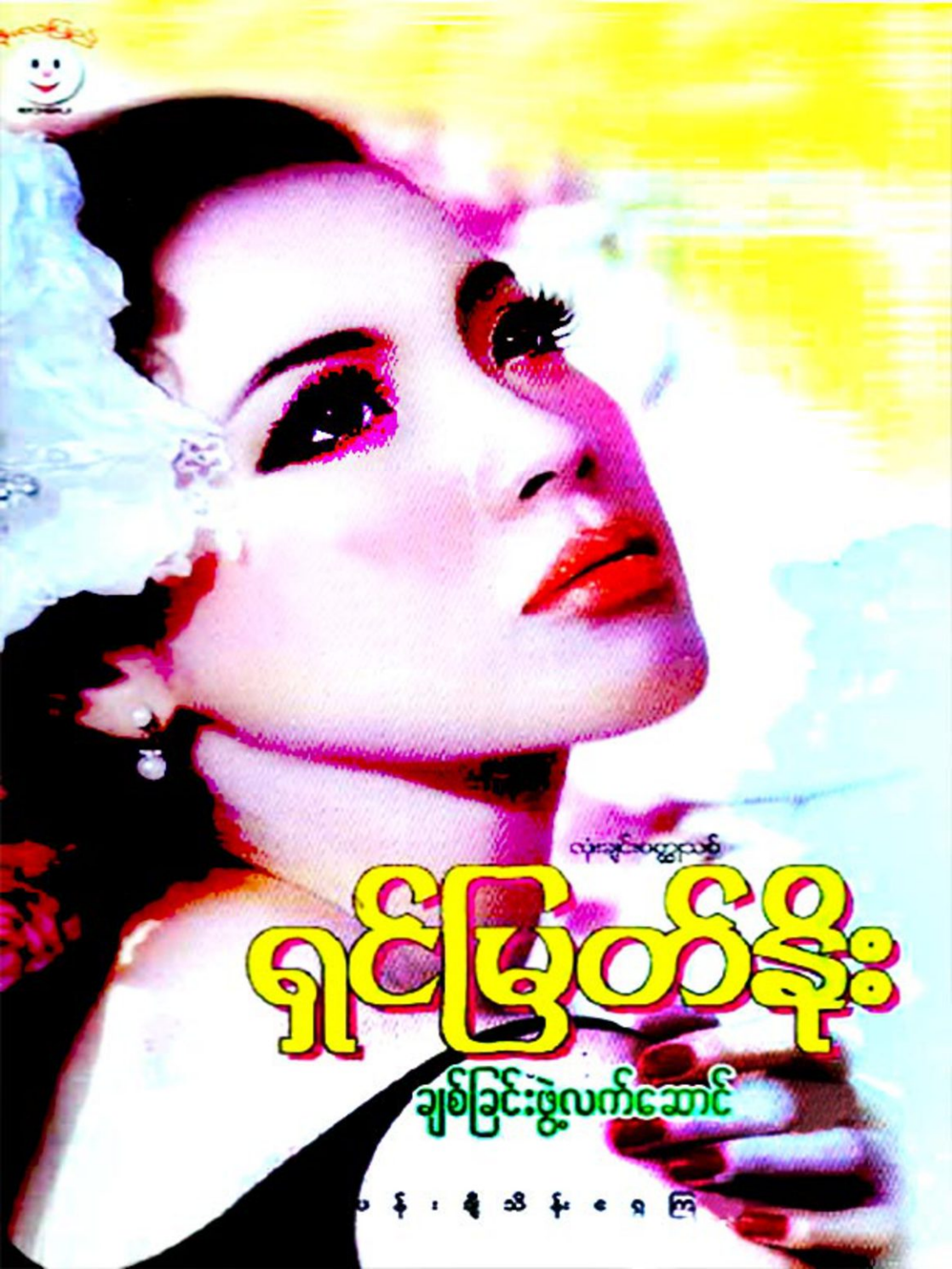

လှိုင်လှိုင်လှိုင်

ရင်ဖြတ်နိုး

ချစ်ခြင်းဖွဲ့လက်ဆောင်

ပ န : နိ သိ န • ဂ ဩ

အခန်း (၁)

“ကျွန်မ နာမည် စိမ်းလန်းမေပါ ဆရာကြီး ဦးကျော်စွာက လွှတ်လိုက်ပါတယ် ... ဒီမှာ စာလည်း ရေးပေးလိုက်ပါတယ်ရှင်”

“သူနာပြုဆရာမလေး စိမ်းလန်းမေဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

စိမ်းကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ထပြီး ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ။

ဘယ်လိုလူတွေလည်း မသိဘူး။

လူတစ်ယောက်ကို အထင်သေးသလိုလို မယုံသင်္ကာသလိုလိုနှင့် ခန့်ညားချောမောနုပျိုနေသော အသက်သုံးဆယ်လောက်တော့ ရှိမည်ထင်၏။

စိမ်းက အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ... အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အကြည့်တွေက ဝင်းတောက်မာထန်လွန်းနေသည်။ ။

“မင်းဆီမှာ အထောက်အထားတစ်ခုခုတော့ ပါမှာ ပေါ့မိန်းကလေး”

“ရှင်”

“မင်း ... မြန်မာစကား မတတ်ဘူးလား”

“ဟို ... အထောက်အထားလား ... ပါပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဆရာက စာ

ရေးပေးလိုက်ပါတယ် ... ဒီမှာ ပါ”

“ပေးပါ”

သူတို့ အိမ်မှာ လိုအပ်နေလို့ သူနာပြုဆရာမအဖြစ် အလုပ်လာဝင်
တာ ဆက်ဆံရေးကည့်ဖျင်းလွန်းသည်။

သူနာပြုဆရာမကို အထင်သေးစရာလား။

စိမ်း မနှစ်သက်မိ။

ဒါပေမဲ့လည်း စိမ်းမှာ ငွေလိုနေ၏။

စိမ်းရဲ့ အစ်မ ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ။

“မမသိမ့်အတွက် စိမ်း ငွေမရှာပါနဲ့ ... မမကြောင့် ငွေအကုန်အကျမ
များ စေချင်ဘူးကွယ် ... မမသိမ့် သေချင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ ကိုယ်
ပဲဟာ”

“မဟုတ်တာဘဲ မမသိမ့်ရာ ... ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲ
ရှိတာပါ ... မမသိမ့် အသက်ရှင်ပေးပါ၊ ညီမလေးအနားမှာ ရှိနေပေးပါ”

မမသိမ့်ကို ဆေးရုံတင်ထားရသည်။

ဒေါ်လေးငွေက စောင့်ရှောက်နေသည်။

အသည်းကင်ဆာပါ။

မမသိမ့်က အပျော်အပါး မက်မောပြီး အရက်သောက် ဆေးလိပ်
သောက်နှင့် မိဘအမွေအနှစ်တွေကို ဖြုန်းသုံးပစ်ပေမယ့်ပညာရေးဘက်
မှာ ထူးချွန်သည်။

သူနာပြုတက္ကသိုလ်သာတက်ရောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ စိမ်းကတော့မမသိမ့်ကို
အပြစ် မတင်သလို မုန်းလည်း မမုန်းခဲ့ပေ။

“ဒေါ်လေးငွေ ... မမသိမ့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးထားပါနော်၊ စိမ်း ငွေ ရှာရမယ် ... မမသိမ့် လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရမယ်ဆိုရင် တောင် သက်သောင့်သက်သာလေးနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အေးအေးချမ်းချမ်း လေး ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

“စိမ်းလေးရယ် ... စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝလိုက်တာ ... သိမ့်ကြောင့် စိမ်းလေး ပညာလည်း ကောင်းကောင်း မသင်ရ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ဘဝလေး ရောက်သွားခဲ့တာတောင် အစ်မအပေါ် မေတ္တာမပျက်ဘူး ... တာဝန်ယူရဲတယ်၊ စိတ်ချပါ ... သိမ့်ကလည်း ဒေါ်လေးတူမပါပဲ ... အလုပ်တာဝန်ကိုသာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်လေး လုပ်စမ်းပါ ...”

ဒေါ်လေးငွေက စိမ်းတို့ ရဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲပါ၊
တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီး။

မမသိမ့်က ထောက်ပံ့ပေးကမ်းခြင်း မရှိ။

အဒေါ်ကို ကျွန်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံနေသူဖြစ်သည် ။

“စိမ်းလေးကြောင့်ပါ ... စိတ်ထားပြည့်ဝလွန်းတဲ့ သမီးစိမ်းလေး စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ ပါ ... ဒေါ်လေး အစစအရာရာ တာဝန်ယူပါတယ်”

မမသိမ့်ကို ဆရာကြီးက လူ့လောကြီးထဲမှာ နေခွင့်ခြောက်လပဲရှိတော့သည် တဲ့ ။

မမသိမ့်ကို စိမ်းချစ်သည် ။

အကောင်းဆုံးတွေပဲ မမသိမ့်အတွက် လက်ဆောင်တွေပေးလိုက်ချင်ခဲ့မိ၏။

မိဘစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဖြုန်းသုံးနေတုန်းကလည်း စိမ်း ကျေနပ်ကြ

ည်ဖြူခဲ့သည် ။

“စိမ်း”

“ဟင်”

“မမသိမ့် အရမ်းကြေကွဲနေတယ် အချစ်အတွက်ပေါ့ ... စိမ်းလေး မသိပါဘူး ... မမသိမ့် နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆူးတစ်ချောင်း နှစ်ဝင်နေတယ်လေ ... မမသိမ့်စိတ်တွေ အရမ်းလေးနေပြီ”

မမသိမ့် ဘယ်သူကြောင့် ဘာကြောင့် အသည်းတွေဟက်တက်ကွဲပြီး နာကျင်ခံစားနေမှန်းမသိ။

အချစ်အတွက်တဲ့ ။

“စိမ်းလေး ဘာမှ မသိချင်ပါနဲ့ ကွယ် ... သိမ့်အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ ... ငယ်ငယ်လေးထဲက မိမနိုင် ဖမနိုင် ကောင်မလေး၊ မောက်မာတယ် ... ဘယ်ယောက်ျားလေးက သိမ့်ဒဏ်ခံနိုင်မှာ လဲ၊ စိမ်းလေး ပညာရေးပဲ အာရုံစိုက်ပါ ... ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်”

စိမ်း ကိုးတန်းရောက်တဲ့ နှစ်မှာ မမသိမ့်အရက်တွေသောက်၊ စီးကရက်တွေသောက်၊ ကလပ်တွေတက်နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ တဖြည်းဖြည်း ပြုတ်သွားသည် ။

ဒေါ်လေး ငွေရှိနေပေလို့ ပေါ့။

စိမ်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ဖြေမယ့်နှစ်မှာ တော့ ပိုက်ဆံကမရှိ။

မမသိမ့်မှာ အကြွေးတွေဝိုင်းနေလို့ မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ ခြံနဲ့ တိုက်ကို အကြွေးရှင် လက်ထဲထိုးအပ်လိုက်ရသည် ။

“စိမ်း ... ကိုယ့်အထက်ကိုမကြည့်နဲ့ အောက်ကိုပဲကြည့်၊ ဆေးကျော

င်းတွေ ဘာတွေမှန်းမနေနဲ့ တော့၊ ငါမထားပေးနိုင်ဘူး၊ ညည်းက လူနာတွေပြုစုတာ ဝါသနာပါတော့ သူနာပြုဆရာမပဲလုပ်တော့”

မမသိမ့်က ရက်စက်စိမ်းကားသော စကားတွေကို သွေးအေးအေးနှင့်ပြောခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်လေးငွေပင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသထွက်ခဲ့ရပေမယ့် စိမ်းကတော့ စိတ်မဆိုးမိ။

မမသိမ့်ကို ချစ်၏။

စိမ်း ကျေနပ်လက်ခံခဲ့သည်။ ။

“စိမ်းလေးရယ် ... အစ်မအပေါ် ဒီလောက်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးရလား ... သနားစရာကလေးမပဲ”

“မမသိမ့်ကို စိမ်းချစ်တယ် ... အရေးကြီးတာက စိမ်းဘေးမှာ မမသိမ့် ရှိပေးနေဖို့ ပဲလေ”

“အတ္တကြီးတဲ့ သိမ့်သိမ့်မေ ... ယောက်ျားတွေကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ဖိပြီး အပျော်ရှာတယ် ... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာအေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သိမ့်သတင်းတွေက မကြားချင်မှ အဆုံးပဲ၊ စိမ်းလေးကိုပဲ သနားတယ်”

စိမ်း သူနာပြုတက္ကသိုလ်တက်နေတုန်း မမသိမ့် အသည်းရောဂါ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

တရှောင်ရှောင်နှင့် စိမ်းဘွဲ့ရပြီး သူနာပြု ဆရာမလေးဖြစ်ချိန်တွင် မမသိမ့် ဝေဒနာက နောက်ဆုံးအဆင့်ပင် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

ဆေးရုံတင်ရသည်။ ။

“စိမ်း ... မမသိမ့်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျမခံနဲ့ တော့၊ ညီမလေးစိမ်းအပေါ် မမ ဘာတာဝန်မှ မကျေခဲ့ဘူး ... ရက်စက်ခဲ့တယ်၊ မမသိမ့်ကို ပစ်ထားလိုက်ပါ ... ညီမလေးရှေ့ရေးအတွက်ပဲ လုပ်ပါတော့ နော်”

မမသိမ့် အမြင်မှန်တွေရပြီး စိမ်းအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာပြုလာတာကို ပင် စိမ်းဝမ်းသာကျေနပ်လို့ မဆုံး ဖြစ်ရကာ မမသိမ့်အတွက် ဆေးကုသ စရိတ်တွေကို အပင်ပန်းခံရှာဖွေခဲ့သည်။

မမသိမ့် လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားမယ်ဆိုရင်တောင် သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေချင်ခဲ့၏။

အခုလည်း စိမ်းအတွက် ငွေကြေးများများ ရနိုင်မယ့် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... မင်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကျုပ်က ကျောက်ရုပ်များ ဖြစ်သွားပြီလားလို့ ... “

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ”

“ရှင် ...”

“ပြဿနာပဲကွာ ... မင်းကိုကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ၊ အေးတိ အေးစက်နဲ့ ဆရာကြီးက တာဝန်ယူလွှတ်လို့ သာ လက်ခံရမှာ ... မင်းတကယ်ရော အလုပ်တာဝန် ကျွမ်းကျင်ပါ့မလား”

“ရှင် ... အဲ ... ဟို ... ဟိုလေ ... ကျွန်မ သူနာပြုတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရထားပါတယ် ... ဆေးရုံတွေမှာ လည်း တာဝန်ယူဖူးပါတယ်၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပါတယ်ရှင် ...”

စိမ်းပျာပျာသလဲနှင့် ရှင်းပြလိုက်မိသည်။ ။

လစာငွေ တစ်နှစ်စာ ကြိုထုတ်ပေးတဲ့ အပြင် မမသိမ့်ဆီ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သွားရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ပြုထား၏။

တခြားခံစားခွင့်တွေလည်း ပေးထား၍ စိမ်းအလုပ်ကို ကြိုးစားထမ်းဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

“စိမ်းလန်းမေ”

“ရှင် ...”

“မင်းကို လက်ခံလိုက်မယ် ... ဆရာကြီးက တာဝန်ယူထောက်ခံထားလို့ ပါ ... ကျုပ်နာမည်ကို မှတ်ထားပါ နေမင်းထိန်”

ဟွန်း ... နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းပါတယ်။

နေမင်းကြီးက ထိန်နေမှ တော့ လူသားတွေ ပြာကျသေဆုံးဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။

ဒါက စိမ်းကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးလေ။

ဆရာကြီးက မှာ လိုက်သည်။ ။

သူတို့ တွေက နည်းနည်းတော့ ဇီဝကြောင်ကြတယ်။

မာနတွေလည်း ကြီးကြတယ်တဲ့။ ။

စိမ်းလန်းမေ သည်းခံနေနိုင်ပါ့မလားတဲ့။ ။

ငွေ လက်ခံပြီးရင်တော့ တစ်နှစ်ပြည့်အောင် နေရမယ်နော်တဲ့။ ။

စိမ်း လက်ခံလိုက်ပြီပြီးပဲ။

ရှင့်ဟာရှင် နေမင်းထိန်မကလို့ မွန်းတည့်နေပဲဖြစ်ဖြစ် စိမ်းတာဝန်

ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ ။

“စိမ်းလန်းမေ ... မင်းပြုစုပေးရမယ့်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိလား ...”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေမိလို့ ပါ။ ကျွန်မက သူနာပြုဆရာမပါ လူနာက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပြဿနာ မရှိပါဘူးရှင်”

“အိုကေ ... ကြိုက်သွားပြီ ... မင်းပြုစုရမယ့်လူနာဆီကိုပို့ပေးမယ် ... မင်းအဝတ်အစားအိတ်ရော ...”

“ဒီမှာ ပါ ...”

စိမ်းမှာ အဝတ်အစားလည်း အများကြီးမရှိဘူး။

အသုံးအဆောင်လည်း ထွေထွေထူးထူးမှ မရှိတာ။

အိတ်လေးတစ်လုံးပဲ ရှိသည်။ ။

“မညို့”

“ရှင် အစ်ကိုကြီး ... လာပါပြီ”

“ဆရာမစိမ်းလန်းမေရဲ့ အိတ်ကို မာမီအခန်းထဲ ပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အလုပ်သမားတွေကလည်း သူ့ကို တော်တော်လေး ရိုသေကျိုးနွံကြသည်။ ။

ချမ်းသာကြတာပဲ။

စိမ်းလည်း ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း မိဘတွေကနေမွေးဖွားလာ

ပေမယ့် စိမ်းတို့ အရွယ်မရောက်ခင် မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားကြ၏။

မမသိမ့် ထင်တိုင်းကြဲနေ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ကုန်သွားခဲ့သည် ။

စိမ်း တွေးမနေတော့ပါဘူးလေ။

ပြီးသွားခဲ့ပြီပဲ။

ကိုနေမင်းထိန် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ စိမ်းလိုက်လာခဲ့ရသည် ။

“တိုက်ကြီးက လည်း သုံးထပ်တောင် အကြီးကြီး ...
အရမ်းချမ်းသာကြတော့လည်း မာနတွေ တံခွန်လွှင့်နေကြမှာ ပဲပေါ့လေ
... မမသိမ့်လိုပေါ့”

စိမ်း တွေးနေမိသည် ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လည်း နင်းရက်စရာမရှိအောင် မွေးပွ
ကော်ဇောကြီးတွေ ခင်းထားသည် ။

စိမ်းတော့ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်နေရသလားဟု ထင်မိနေ
၏။

သူမကို အပေါ်ဆုံးထပ်အထိ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည် ။

“မာမို့အခန်းထဲမှာ မင်းကိုတွေ့ဖို့ မိသားစုဝင်တွေ စောင့်နေကြတယ်
စိမ်းလန်းမေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကို ကြိုပြောထားမယ်၊ ဒီမိသားစုဝင်တွေရဲ့ ကိစ္စတွေကို မင်းစိ
တ်မဝင်စားပါနဲ့ ... စပ်စုဖို့ လည်း မစဉ်းစားနဲ့ ၊ မာမို့အခန်းထဲကလွဲပြီး
အကြောင်းမရှိဘဲ အပြင်ကို ထွက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဟို ... တစ်ပတ်တစ်ရက် အပြင်ထွက်ခွင့်တော့ ပြုထားတယ်နော်”

“ကျုပ်ပြောတဲ့ အထဲမှာ အကြောင်းမရှိဘဲဆိုတဲ့ စကားပါတယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကျုပ်ကတော့ အကြီးဆုံးသားပဲ၊ အိမ်ထောင် မရှိဘူး၊ ကျုပ်လူပျိုကြီးဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာနေတာ မဟုတ်ဘူး နော် စိမ်းလန်းမေသီအောင် ပြောပြထားတာ ကျုပ်ညီ အလတ်ကောင်က ရိုးအေးတယ်၊ အိမ်ထောင်ရှိတယ် ကျုပ်ညီအငယ်ဆုံးက လူပျိုပဲ ဒီကောင်က လူပွေ ရှုပ်တယ် ... မင်း အရောတဝင်မနေပါနဲ့ ”

“ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူးကိုနေမင်း ထိန် စိတ်ချပါ ကျွန်မ အလုပ်ကိစ္စပဲ တာဝန်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်မှာ ပါ”

သူမ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိသည် နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား မာမာတင်းတင်းလေး ပြောပစ်လိုက်၏။

သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတွေ စိမ်း မကြားလိုပေ။

သူဌေးသားတွေကိုလည်း စိမ်းက အရောတဝင်လုပ်နေမှာ မဟုတ်။

စိမ်းကိုလည်း လာထိလို့ ရမယ် မထင်နဲ့ ။

“ကျုပ်ပြောသင့်တာကို ပြောပြထားတာပဲ စိမ်းလန်းမေ၊ ကျုပ်က လူတွေကို မယုံကြည်ဘူး ... သံသယစိတ်နဲ့ အမြဲတမ်းကြည့်ပြီး စိစစ်ဝေဖန်တတ်တယ် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်မသိဘဲ မင်းကိုလက်ခံထားရတာလေ”

“ကျွန်မတို့ အလုပ်က လူနာကိုပြုစုပေးဖို့ ပါပဲ ... ဒီလိုပဲ လူနာတွေရှိတဲ့ နေရာ လိုက်ကြရပါတယ်”

စိမ်းကတော့ သူမတာဝန်ကျေပွန်စေဖို့ ပဲ အဓိကထားပြီး တခြားလူ
မှုရေးကိစ္စတွေ ရောထွေးမနေစေရန် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေထိုင်မည်ဖြစ်
သည်။ ။

“ရှင်တို့လို လူတွေကို အထင်သေးပြီး မယုံမကြည်နဲ့ အတ္တသမားတွေ
ကိုလည်း စိမ်းက အထင်ကြီးမယ် ထင်မထားနဲ့ နော်”

သူ့သဘောထားကို စိမ်း သိသည်။ သူဌေးသားတွေကို ဝင်ရောပြီး အ
ပိုင်ချိုင့်မည့် မိန့်ကလေးအဖြစ် သံသယဝင်နေတာမဟုတ်လား။ ဝေး
သေးတယ် စိမ်းက ဘဝတစ်ခုကို စိမ်းအစွမ်းအစနဲ့ စိမ်းပဲအောင်မြင်
စေရန် တည်ဆောက်လိုသည်။ ။ စိမ်းမာနကို ပြရမယ်။ သူနာပြုဆရာမပ
လူနာအခန်းထဲမှာ နေရတာဆန်းလို့ လား။ စိမ်းမျက်နှာထား တည်တည်
တင်းတင်းထားလိုက်သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသော အိပ်ခန်းကြီးတစ်ခု
ထဲမှာ စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာ အရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လင်းလက်တော
က်ပနေ၏။ မိသားစုဝင်တွေ ရှိနေကြသည် ။ အိပ်ရာထက်မှာ တော့ ခန့်
ညားချောမောသော အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်
ယောက် ထိုင်နေ၏။

စိမ်း ပြုစုရမည့် လူနာထင်သည် ။

“သူက မာမို့ကိုပြုစုဖို့ အန်ကယ်ကျော်စွာ လွှတ်လိုက်တာပါ သူ
နာပြုဆရာမ စိမ်းလန်းမေတဲ့ ”

“မင်းလား ... ထိုင် ...”

အမိန့်ပေးသံ ... ဩဇာအာဏာ ပြည့်ဝတဲ့ သူဌေးမကြီးတစ်ယောက်။
စိမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည် ။ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး သုံးယော
က်ပါ။ ကိုနေမင်းထိန်နှင့်ဆို လေးယောက်။ သူမ ထွက်ပြေးချင်လောက်
အောင် စိတ်ညစ်ညူးမှုတွေ ခံစားလိုက်ရ၏။ စိမ်းကို မတူသလို မတန်သ
လို သံသယမျက်ဝန်းတွေဟု ထင်မိသည် ။

“မင်းနာမည်က စိမ်းလန်းမေနော် ကိုကျော်စွာက ကြိုတင်ဖုန်းဆ
က်ထားပါတယ် ... မင်းက သူနာပြုဆရာမလေးလား”

“ရှင်”

“မထင်ရဘူး ... မင်းရဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ပြပါဦး”

“မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ မယူလာခဲ့ပါဘူး အန်တီ ...”

“ကျုပ်ကို မာမီကြီးလို့ ပဲ ခေါ်ပါ”

ဒီသူနာပြုဆရာမလေးက ငယ်ရွယ်နုပျိုချောမောနုထွတ်လွန်းသည် ဟု ထင်မိသည်။ သူနာပြုနှင့်မတူဘဲ မင်းသမီးနှင့်တူနေ၏။ မိမိ မနှစ်သက်မိ။ ကိုကျော်စွာကတော့ အလွန်ရိုးသားဖြူစင်သူလေးပါတဲ့။

“ဆရာကြီး ဦးကျော်စွာရဲ့ လက်အောက်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ကျွန်မ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါတယ် မာမီကြီး...”

“အင်း အစ်ကိုကျော်စွာကတော့ မင်းကိုထောက်ခံထားပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ညည်းကို မယုံကြည်ဘူး ... မင်း တာဝန်တွေ ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလားလို့ ”

“ကျွန်မ အလုပ်တာဝန်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကျွမ်းကျင်ကျင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျုပ် နာမည်က ဒေါ်ထားသခင်ကြီး ... ဒါက ကျုပ်သားကြီး နေမင်းထိန်း ... သူက သားလတ်လမင်းသာ၊ သူက သားငယ်မိုးမင်းဒေဝါ ... “

အမလေး နာမည်တွေကလည်း စိမ်းနေထိုင်ဖို့ ပင် တွန့်သွားသည်။ သားလတ် လမင်းသာရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေပဲ အေးချမ်းဖြူစင်လျက်။ ကြင်ကြင်နာနာရှိမည့်လူ ... သားငယ် မိုးမင်းဒေဝါကတော့ သူ့အစ်ကိုကြီးပြောသလိုပဲ ပြုံးစစနှင့် ညှို့ယူဖမ်းစားသော ပြီတီတီအကြည့်တွေဟု ထင်သည်။

“သူကတော့ ကျုပ်သားလတ် လမင်းသာရဲ့ ဇနီး သီရိသော်တဲ့ ... ကျုပ်

ပ်မိသားစုပဲ”

သူမ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အသိမှတ်ပြုနေစရာလည်း မလိုအပ်ဟု ထင်ထားသည်။ စိမ်း အလုပ်ပဲစိတ်ဝင်စားတယ် ငွေလိုအပ်နေလို့ ပါ မမ သိမ့်အတွက်။

“မင်းကတော့ ကျုပ်အခန်းထဲမှာ ပဲနေရမယ် စိမ်းလန်းမေ၊ အကြောင်းမရှိဘဲ အပြင်ထွက်ခွင့် မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူတွေက ယဉ်ကျေးမှုမရှိကြဘူးဟု စိမ်း ထင်မိသည်။ စကားပြောရင်လည်း ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ ကျုပ်တဲ့ ၊ ဘဝမြင့်လွန်းနေကြ၏။ စိမ်း အပြင်လည်း မထွက်ချင်ပါဘူး။ အမြဲတမ်း တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်တတ်၍ ဆေးရုံမှာ စိမ်း နာမည်ရသည်။

“မင်းတို့ အားလုံး သွားကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကြီးနေမင်း ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ မာဗီလက်မှတ်ထိုးဖို့ လိုအပ်တာရှိလား”

“မရှိပါဘူး မာဗီ”

“ဂရုတစိုက်လုပ်ပါ မာဗီကို ဒုက္ခသည် ဆိုပြီး မင်းတို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ တော့ မရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ မာဗီ ... အချိန်မရွေး စစ်ဆေးလို့ ရအောင် နေ လုပ်ထားပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ လရော မင်းလုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နိ

ငဲ့ရဲ့ လား ... သားလတ်က မိန်းမလွမ်းမိုးမှု ခံနေရတာထင်တယ်။ သီရိလည်း ညည်းအနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပါ ကျုပ်ကိုဒုက္ခိတဆိုပြီး လျော့မတွက်ထားနဲ့ ...”

ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်နေတာတောင် အမိန့်ဩဇာ ပြချင်တဲ့ ယောက္ခမကြီးကို သီရိသော် အမြင်ကတ်လာသည်။ သီရိကို ချွေးမဆိုပြီး နာလန်မထူနိုင်အောင် နှိမ်ထားချင်တဲ့ အဘွားကြီး ခုထိသားတွေကို အုပ်ချုပ်တုန်းပါ။ သီရိ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာတွန့်မဲ့သွား၏။ သူနာပြုဆရာမ ချောချောလေးငှားပြီး သူ့သားတွေနဲ့ မတူဘူးမတန်ဘူးလုပ်ဦးမယ်။ သီရိကတော့ အဘွားကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကွယ်ရာမှာ သူမ လုပ်ချင်တာတွေပဲ လုပ်ပစ်သည်။

“ဒေဝါ”

“ပြောပါ မာမီ”

“မင်းလက်ထပ်တော့ ... မာမီ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ မိန်းမကိုပဲလက်ထပ်ရမယ် ... အောက်တန်းစား အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ မာယာထောင်ချောက်ထဲ မင်းမိတော့မယ် မာမီသိနေတယ်”

“ဟာ မာမီကလည်း ဒေဝါမှာ ခုထိချစ်ရမယ့်သူ လုံးဝမတွေ့သေးပါဘူး တွေ့ရင် မာမီအရင်ဆုံးသိစေရပါမယ်”

“မာမီ ပြောထားပြီးပြီနော် ... မာမီချွေးမက ထိပ်ခေါင်တင်ပဲဖြစ်စေရမယ် သီရိသော်လို ချွေးမမျိုးကိုတောင် အသိအမှတ်ပြုချင်တာ မဟုတ်ဘူး နော်”

ဘုရားရေ ခုထိသားတွေအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးထားနေသည်။ ချွေးမသီရိသော် ရှေ့ထားပြီး အားမနာပါးမနာ မညှာမတာပြောဆိုနေ

သေး၏။ စိမ်းတောင် မျက်နှာပူတယ်။ မသီရိသော်ကနှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ရွဲပြသည် ။

“မာမို့ကို ဒုက္ခိတမကြီးဆိုပြီး လျှော့တွက်မထားကြနဲ့ နော်၊ မာမို့ စကားနားမထောင်ရင်တော့ မင်းတို့ လမ်း မင်းတို့ လျှောက်ကြတော့ မာမို့ ပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် ရမယ်မထင်ကြနဲ့ ”

ဒေါ်ထားသခင်က စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး မိမိနာမည်နှင့်ပဲထားသည် ။ ဒုက္ခိတဘဝရောက်လည်း မာန်ချမယ်ထင်မထားနဲ့ ။ သားကြီးကတော့ မာနကြီးသူဖြစ်လို့ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမတစ်ယောက် မြူဆွယ်ဖြားယောင်းလို့ မရနိုင်။ သားလတ်ကတော့ ရိုးရိုးအေးအေးကုပ်ကုပ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲ တိုးဝင်ငြိတွယ်ရကာ လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။ ဒါပေမဲ့ သီရိသော်လည်း ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုဝင်ပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တကို မကြိုက်ပေ။ အပျော်အပါး မက်မောလွန်းသူ ဖြစ်၍ အထင်မကြီးမိ။ သားလတ်က အင်ဂျင်နီယာပေါက်စ။ မိန်းမကို အလိုလိုက်ထားသည် ။

“အားလုံး သွားကြတော့ မာမိအနားယူမယ် မာမို့အမိန့်ကို မနာခံတဲ့ သူကတော့ မာမို့အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိဘူး ... အမွေဖြစ်ခံရမယ်”

မိသားစုဝင်တွေအားလုံး ထွက်သွားကြသည် ။ စိမ်း ရင်ထဲမှာ မဆီမဆိုင် ခံစားလိုက်ရတာက ကိုလမင်းသာကိုပင်။ အေးစက်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သောကရိပ်တွေ လွှမ်းခြုံထားသည် ဟု ထင်သည် ။ သားသုံးယောက်ထဲမှာ အခန့်ညားဆုံးပဲ။ အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့် အသားအရေကအစ စိုလတ်ဖြူနုနေ၏။ ဒေါ်ထားသခင်ရဲ့ သားတွေ သုံးယောက်လုံး ချောမောခန့်ညားသူတွေပါပဲ။ စိမ်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့ သူတောင် ကိုလမင်းသာကို သနားကြင်နာမိနေသလိုလိုပင်။

“စိမ်းလန်းမေ”

“ရှင်”

“ညည်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မရဲ့ အစ်မအကြောင်းပါ ... သူ နေမကောင်းဘူး
အသည်းကင်ဆာပါ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီကြီး ... ကျွန်မအစ်မနာမည်က သိမ့်သိမ့်မေပါ၊
အခုရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ တက်နေရပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သော အစ်မပါ”

“ညည်းမိဘတွေကရော”

“ဆုံးပါးသွားကြပြီဦး”

“နာမည်တွေက ...”

“ဦးသော်တာမောင်နဲ့ ဒေါ်မေမေသူပါ”

“ဘာ”

စိမ်းလန်းမေရဲ့ မိဘတွေ နာမည် ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်ထားသခင်
အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေသည် ။ စိမ်းလန်းမေက မေသူရဲ့ သမီး
လား ... ကိုသော်ရဲ့ သမီး။

“စိမ်းမိဘတွေကို မာမီကြီးက သိလို့ လားဟင်”

“မသိပါဘူးအေ ... နာမည်တူသွားလို့ ပါ၊ ကိုသော်တာမောင်ဆိုတာ
လေ ... မန္တလေးကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မြစ်ကြီးနားကပါ။ စိမ်းတို့ ကို မြစ်ကြီးနားမြို့မှာ မွေးခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်လား ... မာမိကြီးသူငယ်ချင်း သော်တာမောင်ကမန္တလေး သားပါ နာမည်တူတာ ... “

မောင် ... တကယ်ပဲ ထားသခင်တို့ က ရေစက်မကုန်သေးတာလား ပဲ။ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းတွေကို ထားသခင် ပြန်ပြောင်းသတိရမိလာသည်။ ကိုသော်တာမောင်ခေါ် မောင်နဲ့ ထားသခင်တို့ က ငယ်ချစ်တွေ။ မေသူက အထက်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်မင်ကြတာ။ ညည်းလေးက မေသူ့သမီးကိုး ... ထားသခင်ရော မောင်ရောက မြစ်ကြီးနားမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူတွေပါ။ မေသူက ရန်ကုန်သူ။ ဒါပေမဲ့ ... စိမ်းလန်းမေကို အသိမပေးလိုက် နာမည်တူတာဟု ပဲ ပြောလိုက်သည်။

“အင်းလေ ... လူတွေမှာ အပူတစ်ခုခုကတော့ ရှိနေမြဲပါပဲလေ ... ညည်းက ငွေလိုနေတာကိုး၊ အလုပ်တာဝန် ကျေပွန်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ရင် ကျုပ်က အပိုငွေထပ်ဆောင်းပေးမှာ ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာမိကြီးရယ် ... စိတ်ချပါနော်၊ စိမ်း အလုပ်ကြိုးစားပါ့မယ် ... တာဝန်မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး”

စိမ်းလန်းမေက မောင်နဲ့ ဆင်သလိုလို မေသူနဲ့ ဆင်သလိုလိုပဲ။ ညည်းလေး ကံဆိုးတာပဲ စိမ်းလန်းမေ၊ ကံကြမ္မာက မေသူကို လက်စားချေဖို့ သူ့သမီးလေး အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးက ထားသခင်ဆီ ရောက်လာတာပဲလေ။

“မေသူ ... ညည်းက ကျုပ်ချစ်သူကို အရယူသွားတယ်၊ အောက်တန်းစားမ ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝကနေ သူဌေးသားကို အရယူပြစ်လို့ သူဌေးဖြစ်သွားရတာပဲ၊ အချောင်နှိုက်တဲ့ ကောင်မ ... ညည်းကို ထားသ

ခင် ဘယ်တော့မှ အခဲမကျေခဲ့ဘူး”

မောင်ရော ထားသခင်ရော ချမ်းသာကြတဲ့ မိဘတွေကနေ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ငယ်ပေါင်းတွေ အထက်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်လာတက်ကြတဲ့ အချိန်တွင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မောင်က စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပါ။ ထားသခင်က ဝိဇ္ဇာ+သိပ္ပံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ။

“မောင့်ကို ထားစိတ်မချဘူး၊ မောင်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် မဟုတ်လား ... ထားသခင်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ ဒါပဲ”

လူကြီးမိဘတွေကလည်း သဘောတူလက်ခံကြ၍ ထားသခင် ဆန္ဒအတိုင်းပဲ စီစဉ်နေကြစဉ် မောင်က သစ္စာမဲ့ကာ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မေသူနှင့် နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းမပြီးခင် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ။

“မောင့်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါထားရယ်၊ တကယ့်ကို မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ ပါ ... မေသူ့ကို မောင်အရက်တွေမူးပြီး ဟိုတယ်ခေါ်သွားမိပြီး ညအိပ်ခဲ့မိတယ်လေ၊ မောင်တို့ ငြိစွန်းသွား ကြတယ်၊ မေသူ့ကို လက်မထပ်ရင် မောင်ထောင်ထဲဝင်ရမှာ ”

ထားသခင် စွဲမှတ်ထားလိုက်မိတာက မေသူရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ မောင်တိုးဝင်မိသွားရတာဟု ပင်။ မောင့်ကို ထားယုံကြည်သည်။ ။ ထားသခင်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။

“ထားဘက်ကတော့ မောင်နဲ့ မေသူ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ထားသခင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေဘယ်လောက်အထိ မာကျောတယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်လေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ထားသခင်အလှည့်ရောက်လာစေရမယ်”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် ထားရယ် ... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ မေသူ ထောင်ချောက်ဆင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်အပျော်လွန်တာပါ၊ သူငယ် ချင်းတွေ စနောက်ကြတာ”

“တော်ပါပြီ ကိုသော်တာမောင် ... ရှင် ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့ တော့၊ မြစ်ကြီးနားမှာ ထားသခင်မိဘတွေရော ထားသခင်ရော ဘယ်လိုဆက် နေထိုင်ကြမလဲ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ကိုလည်း ထား သခင်တို့ က မက်မောတမ်းတလွမ်းဆွတ်မနေပါဘူး၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ် ... သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားကိုလည်း အထင်မကြီးဘူး၊ အရမ်းအောက်တန်းကျတဲ့ လူတွေ”

ထားသခင်တို့ မိသားစု ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရှက်တကွဲဖြစ်ရ ကာ နိုင်ငံခြားကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည် ။ နိုင်ငံခြားမှာ ပဲ ထားသ ခင် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားသုံးယောက်မွေးဖွားခဲ့၏။ မိဘတွေရော ခင်ပွန်းရော ဆုံးသွားမှ ထားသခင် မြန်မာပြည်ပြန်လာကာ ရန်ကုန်မြို့မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့သည် ။

“စိမ်းလန်းမေ”

“ရှင် ... “

“ဟိုမှာ ညည်းအိပ်ရမယ့်ခုတင်ပဲ ... ကျုပ်အခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အပေါ်စီးကနေ ကြည့်လို့ ရတယ် အစားအသောက်တွေကတော့ အိမ်ဖော်တွေလာပို့လိုက်မယ်၊ ဟို ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသီးအနှံတွေ အပြည့်ရှိတယ် ကျုပ် စားပြီးလို့ ပိုတာတွေ ညည်းစားနိုင်တယ်၊ ကျုပ်က ကိုယ်ကျင့်တရားကို အဓိကထားတယ် စိမ်းလန်းမေ ...”

“ကျွန်မကို စိတ်ချပါ ... ဆင်းရဲပေမယ့် မာနတော့ချမ်းသာပါတယ်
မာမိကြီး ... ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လိုအရာမျိုးနဲ့ မှ မလဲပါဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့အေ ... စောင့်တော့ကြည့်ရမှာ ပဲ”

ညည်းအမေက ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ စိမ်းလန်းမေ၊
လက်ထပ်မယ့်ချစ်သူရှိနေတာ သိသိကြီးနဲ့ မောင့်ကိုမြူဆွယ်လုယူသွား
တာလေ။ အရက်မူးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ခေါ်တဲ့
ဟိုတယ်အခန်းထဲကို လိုက်သွားစရာလားအေ။

စိတ်ဓာတ်တွေ ဘယ်လောက် အောက်တန်းကျလဲ။

စိမ်းလန်းမေကတော့ မာနတွေရှိပုံပင်။ အရမ်းချောမောလှပနေတာ
ကတော့ မအေရော ဖအေရော အလှတွေပေါင်းစပ်ထားတာကိုး။

ဒေါ်ထားသခင် အပြုံးမဲ့မဲ့တွေက နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ။ စိမ်းလန်းမေ
နောက်ကျောခိုင်းသွားတာကို ကြည့်လျက် တွန့်မဲ့ပြုံးပစ်လိုက်သည် ။

*